

πυε την χαίτην του Μαριμπή και η ατμόσφαιρα ήτο τόσο γεμάτη από ήλεκτρισμόν, ώστε μακροί σπινθήρες ανέδιδοντο από τὸ τρίχωμα τοῦ ζώου με θροῦν μετάξης προστριβομένης.

Σιγά-σιγά, με τρόπον, ὁ Κινέζος ἔχωσε πάλιν τὸ ἔπλον του εἰς τὴν ζώνην.

— Τί ἔκαμνες ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Γουίλελμίνια χαμηλοφώνως.

— Νά, ἔπινα νερό ἀπ' τῆ βρυσούλα, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος εἰς τὸν ἴδιον τόνον.

Τὸ κοράσιον ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλόν. Ἡ Κάνυα ἐγόγγυζεν

Καὶ ἀφοῦ το ἄδειασεν, ἐσκούπισε τὰ χεῖλην του καὶ εἶπε :

— Θέλετε καὶ σῆς ;

— Ἐαναγέμισέ το.

Μαγνητισμένοι ἀπὸ τοὺς λάμποντας ὀφθαλμοὺς τοῦ θηρίου, ὁ Ζαφουράνας ὑπήκουσεν.

Αἱ βρονταὶ διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην ἀδιακόπως· αἱ ἀστραπαὶ ἐφώτιζαν τὴν μαύρην νύκτα με μακρὰς αὐλακὰς πυρός.

Ἄν ἔβλεπε κανεὶς, ὑπὸ τὸν ἐρυθρὸν ἐκεῖνον οὐρανόν, Ζαφουράναν τὸν Κινέζον, τὴν Γουίλελμίναν καὶ τοὺς φοβεροὺς τῆς συντρόφους, νὰ στέκονται εἰς ἐκεῖνο

— Φυλάξου ἀπὸ τὸν Μαριμπή !

Ἄκουσας τὸ ὄνομά του, ὁ λέων ἐπλησίασε.

Ὁ Ζαφουράνας ὀπισθοχώρησε δύο βήματα.

— Πιέ ! διέταξεν ἡ Γουίλελμίνια.

— Δέν ... δι... ψῶ ... πιά ...

Τὸ φλασκίον ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χεῖρια του.

— Ζαφουράνα, εἶπε τότε τὸ κοράσιον,

δέν με γελᾷς πιά, τὸ ἦδρα ... Ἐδηλητηρίασες τὴν πηγὴν, καὶ ἂν δέν με ἐστελλεν ὁ Θεός, αὐρὸν ὁ Κροῦγερ, ὁ Ζουμπέρ, ὁ Στάιν, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Βόερς καὶ οἱ στρατιῶται αὐτοῦ τοῦ ἀποσπάσματος, θὰ ἦσαν ὅλοι νεκροί. Θά με ἀκολουθήσεις. Οἱ ἀρχηγοὶ θὰ σε δικάσουν. Ἐλα, ἔμπρός !

Ἡ Γουίλελμίνια ἐσιώπησε. Ποτὲ δὲν εἶχεν ὁμιλήσῃ τόσον πολὺ.

Ἄλλ' ὁ Ζαφουράνας συνῆλθεν ἐν τῷ μεταξύ ἀπὸ τὸν τρόμον του. Βλέπων ὅτι ἦτο χαμένος, ἀνέκτησεν ὄλην του τὴν ψυχραιμίαν.

Εὐκίνητος ὡς αἴλουρος, ἐτράβηξε τὸ μαχαίρι καὶ ὤρμησε κατὰ τῆς Γουίλελμίνιας.

Ὁ Μαριμπὴς ὁμοῦ ἐπρόλαβε τὸ κίνημα. Ἡ λείψ δὲν εἶχεν ἐγγισθῆ ἀκόμη τὸ στήθος τῆς κυρίας του, ὅταν ὁ λέων ἐπέπεσεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ κακούργου. ἐν ᾧ ἡ Κάνυα τὸν ἀρπάξεν ἀπὸ τὸν αὐχένα ...

Ὅξαι κραυγὴ ἀντήχησε μαζὶ με τοὺς βρυχηθμοὺς τοῦ θηρίου, ἔπειτα κρᾶσιμα συντρι-

το μέρος, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἦσαν ὄντα ὑπερφυσικά, ἐκπηδήσαντα ἀπὸ τὰ σκότη τῆς ἀβύσσου, διὰ νὰ διευθύνουν τὴν θύελλαν.

— Νά, εἶπεν ὁ Κινέζος, τείνων διὰ δευτέραν φοράν τὸ φλασκίον γεμάτον καὶ στάζον.

Ἡ Γουίλελμίνια δὲν το ἐπῆρε.

— Καὶ πάλι σὺ θὰ το πιῆς, εἶπε.

Καὶ ἐν ᾧ ὁ Κινέζος ἔκαμνε νεῦμα ἀρνήσεως, ἡ Γουίλελμίνια τῷ ἐπέβαλε σιγὴν καὶ ἐξηκολούθησε :

— Τὴν πρώτην φοράν το ἔχυσες ... σὲ εἶδα ... οὔτε μίαν σταλαγματίαν δὲν ἔβραξε τὰ χεῖλην σου... Αὐτὸ ὁμοῦ θὰ το πιῆς, εἰδεμὴ θὰ βάλω τὸ λεοντάρι νὰ σε κάμη κομμάτια !

Οἱ ὀδόντες τοῦ Κινέζου ἐτριζαν ἀπὸ τὸν φόβον του. Δύο φορές ἐσήκωσε τὸ φλασκίον εἰς τὰ χεῖλην του, ἀλλὰ τὰ χεῖρια του ἔτρεμαν, ὡς φύλλον ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ φθινοπώρου.

— Λοιπόν; εἶπεν ἡ Γουίλελμίνια.

— Μὰ δέν διψῶ πιά, ἐτραύλισεν ὁ ἄθλιος.

« Καλησπέρα, Ζαφουράνα. » (Σελίς 115, στήλη γ'.)

ὑποκώφως. Ὁ Μαριμπὴς συνεστρέφετο ἀνησυχῶς, καταπνίγων τοὺς ὀργίλους μυκηθμοὺς του διὰ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν κυρίαν του.

Αὐτὴ ἐσυλλογίζετο... Προσεπάθει νὰ εὕρῃ τὴν ἐξήγησιν τῆς παραδόξου σκηνῆς, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε πρὸ ὀλίγου μάρτυς, διότι οὐδεμίαν ἔδιδε πίστιν εἰς τὴν πρόφασιν, τὴν ὁποίαν ἐπρόβαλεν ὁ Ζαφουράνας.

— Πάρε, εἶπε, τείνουσα ἐν φλασκίον πρὸς τὸν Κινέζον, καὶ πήγαινε νὰ το γεμίσης.

Ἐκείνος ἐπλησίασε τὴν πηγὴν, ἐβύθισε τὸ φλασκίον, εἰς τὸ ὅποιν τὸ νερὸν εἰσῆλθε με γουργούρισμα, καὶ ἔπειτὰ το ἔφερεν εἰς τὴν Γουίλελμίναν.

— Πιέτε, τῆς εἶπεν, εἶνε καλὸ νερό.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνη, ὄχι ἐγώ, σὺ.

— Ἐγὼ ἠπια, εἶπεν ὁ Κινέζος. . . Δέν διψῶ πιά.

— Δέν πειράζει, πιέ.

Χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὁ Ζαφουράνας ὑψωσε τὸ φλασκίον.

πολὸς ἄμορφος καὶ αἰμοσταγής, εἰς τὸν ὅποιν ὁ Μαριμπὴς ἔστρεψε περιφρονητικῶς τὰ νῦτα.

Φοβηθεῖσα μήπως πυροβολήσουν τὸν λέοντά της, ἡ Γουίλελμίνια ἔσπευσε νὰ πλησιάσῃ.

— Μὴ πυροβολήσετε ! ἐφώνησε καὶ πάλιν. Θέλω τὸν στρατηγὸν Ζουμπέρ... μὰς γνωρίζει, ἐμὲ καὶ τὰ ζῶά μου.

— Μὰ τί συμβαίνει; ἠρώτησε τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ στρατηγός.

Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ἡ Γουίλελμίνια ἔφασεν εἰς τὸ στρατόπεδον, ὑπερφάνως περιστοιχιζομένη ὑπὸ τῶν δύο της φίλων.

Ὡδηγῆθη ἐνώπιον τοῦ προέδρου Κροῦγερ, καὶ εἰς αὐτὸν ἔδωσε τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις.

Διηγήθη πῶς ὁ Σελέσκος, θέλων νὰ καταστρέψῃ τὸν Κινέζον, τὸν ὅποιν ἐζήλευεν, ἀπεκάλυψε τὰ ἄτιμα σχέδια τοῦ Ζαφουράνα.

Δωροδοκῆθεις ἀπὸ κῆποιον ἄγνωστον κακούργον, ἴσως ἀπὸ κανένα Κάτρον ἢ Ζουλοῦ ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος ἐπαφελεῖτο τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ ἐχθροὺς, με τοὺς ὁποίους δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ μετρηθῇ, ἦτο ἀδύνατον νὰ ποδοθῇ ἢ ἄτιμος αὐτὴ πρᾶξις εἰς ἀγγλοὺς ἀξιωματικούς, — ὁ Ζαφουράνας ἔλαβεν ἐντολὴν νὰ φονεύσῃ τοὺς κυριωτέρους ἀρ-

χηγοὺς τῶν Βόερς. Ὁ τρόπος τῆς δωλοφονίας ἔμεινεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Κινέζου. Ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐκαρδόκησε τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, ὁ κακούργος εὐρε τρόπον, δηλητηριάζων τὴν πηγὴν, νὰ ξεκάμη διὰ μίαν τὸν ἀρχηγὸν καὶ τοὺς στρατιῶτας, τοὺς ἐστρατοπεδευμένους παρὰ τὰς πύλας τῆς Κροουστάτης.

Με τὴν πίπαν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ στόματος, με τοὺς ὀφθαλμοὺς, τοὺς ἐρυθροὺς ἐκ τῆς νόσου, προσηλωμένους ἐπὶ τῆς Γουίλελμίνιας, ὁ Μπάρμπα-Παῦλος ἤκουε προσεκτικῶς τὸ κοράσιον.

Ὅταν τῷ διηγήθη τὴν συνάντησιν τῆς με τὸν Ζαφουράναν, τὸν ὅποιν ἀνεζήτησε πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, — τὴν ἐκπληξεν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχον προξενῆσαι τὰ κίνηματα τοῦ Κινέζου, δηλητηριάζοντος τὸ νερὸν, τὴν ἀπόριαν τῆς, τὰς ἀμφιβολίας τῆς, καὶ ἔπειτα τὸ στρατήγημά της, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπέισθη περὶ τοῦ ἐγκλήματος, ἀναγκάσασα τὸν κακούργον νὰ πῆ ἀπὸ τὸ νερὸν ἐκεῖνο, — ὁ Κροῦγερ ἐξέφρασεν ἀπροκαλύπτως τὸν θαυμασμόν του διὰ τὸ θάρρος, τὴν γενναϊότητα, τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ κορασίου.

Ὁ Πρόεδρος ἔπαυσε νὰ καπνίζῃ.

— Μ' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μπορούσε νὰ σε σκοτώσῃ ! εἶπε.

Ἡ Γουίλελμίνια ἐμειδίασε. Διὰ τοῦ βλέμματός ἐδειξε τὸν λέοντα, ὁ ὁποῖος, ἐξηπλωμένος παρὰ τοὺς πόδας τῆς, με τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλειστοὺς, ἐγλυφε τοὺς αἱματομένους τοῦ πόδας.

— Εἶσαι γενναία ! εἶπεν ὁ Πρόεδρος τοῦ Τρανσβαάλ.

— Ὁ ἐξάδελφός μου Πιέτ Οὐὸς ἦτο γενναϊότερος ἀπὸ ἐμὲ, ἀπεκρίθη τὸ κοράσιον.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Προέδρου προσέλαβεν ἔκφρασιν ἀληθοῦς μεγαλείου. Ἐσηκώθη τὸ ὕψηλόν του ἀνάστημα ὑπενθύμιζε τὴν γηραιάν δρῦν, τὴν ἱκανὴν νάντισταθῆ εἰς τὸν βιαϊότερον ἀνεμοστρόβιλον.

Ἐπέθεσε τὴν μεγάλην, τὴν ἐργατικὴν του χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς μικρᾶς φιλοπάτριδος, καὶ εἶπε με συγκίνησιν ἀνέκφραστον :

— Ὁ Θεὸς νὰ σε φυλάττῃ, παιδί μου. Εἴθε νὰ χάρισῃ, εἰς τοὺς Βόερς πολλὰ κοράσια σαν ἐσέ. Ἡ νεανικὴ σου ἀνδρεία μοῦ παρουσιάζεται ὡς ἐλπίς, στελλομένη ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ὅχι ! ὁ Θεὸς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θέλῃ τὸν θάνατον ἐνός λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνατρέφει ἔτσι τὰ παιδιὰ του !

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΟΝ ΑΔΑΚΙΑΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικόν τοῦ Paul Roland]

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Σήμερα θὰ σας παρουσιάσω ἕνα μικρὸ κοριτσάκι. Ἡ μητέρα της καὶ ὁ πατέρας της τὴν λέγουν Μπεμπέκαν· τὸ ἀληθινόν της ὄνομα εἶνε Μαρία· ἡ μικρὴς της ὁμοῦ φιληνάδες τὴν ἔχουν βαπτίσῃ Κυρία Τρομάρα, καὶ μ' αὐτὸ πιά τὸ παρατσούκλι τὴν γνωρίζουν ὅλοι.

Καὶ ξεύρετε γιατί ;

Γιατί ἡ μικρὴ Μαρία ὄλο τρέμει, ὄλο φοβάται. Τὸ παραμικρὸ τὴν ἀνησυχεῖ, τὸ κάθε τί τὴν τρομάζει. Ὡς καὶ ἡ μύγες ἀκόμη, — φαντασθῆτε, — τῆς φαίνονται θηρία τρομερὰ καὶ φοβερά, σὺν αὐτὰ που βλέπετε ἐπάνω ἀπὸ τὴν εἰκόνα.

Καὶ νὰ ἴσα-ἴσα, μίαν μύγα, μίαν μικρούλα μυγίτσα, τὸ παιδάκι τῆς μύγας, ποῦ δὲν πετᾷ γιὰ κανένα ἄλλο σκοπὸ, παρὰ γιὰ νὰ γυμνάσῃ τὰ πτεράκια της. Νὰ καὶ μίαν ἄλλην μύγα, μεγαλῆτερη, ποῦ ἐκάθησε ἀπάνω 'ς τὸ τραπέζι, καὶ κάμνει τάχα ὅτι γυρεύει κανένα σπυράκι ζάχαρι, μὰ ὁ Θεὸς τὸ ξεύρει τί κακοὺς σκοποὺς ἔχει !..

Ἀνάμεσα 'ς τὰ δυὸ αὐτὰ θηρία, τί θάπογινη ἢ καίμενη ἢ κυρία Τρομάρα ; Ἀσχημα τὴν ἔχουν ζῶση ἢ μύγες ! Ἄν κάμη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ μίαν, θὰ πέσῃ 'ς τὰ νύχια τῆς ἄλλης... Ἐ, ὁ Θεὸς πιά ἄς βάλῃ τὸ χέρι του !..

Πῶσας φαίνεται αὐτὸ, παιδιά μου ; Γελᾶτε με τὴν Κυρία Τρομάρα ; Θὰ γελᾶτε περισσότερο μεθαῦριο, ποῦ θὰ σας διηγηθῶ καὶ ἄλλα της καμώματα.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

